

[Pernille Frahm]

Og så må jeg også spørge, hvordan det sikrer, at vi fastholder, at det er den enkeltes ansvar at beskytte sig, når vi nu helt og fuldt lægger ansvaret på den smittende part.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Med hensyn til at hindre, at det sker, tror jeg på, at det har en præventiv effekt, lige så vel som jeg tror på, at de øvrige paragraffer, vi har i straffeloven, har en præventiv effekt. Ellers kan vi lige så godt bare ophæve den. Det ville være meget nemmere for mange parter.

Men det, jeg synes er mere væsentligt, og et spørgsmål, som forslaget efterlader, er, at selv om en HIV-smittet efterfølgende påstår, at han eller hun gjorde opmærksom på det, vil det jo være noget, der er foregået for nedrullede gardiner, med lyset slukket og efter en mundtlig aftale. Hvordan vil man efterfølgende kunne bevise, at man rent faktisk gjorde opmærksom på det? Det synes jeg er mere interessant, og det er en vinkel, ud fra hvilken der efterfølgende vil kunne komme stor diskussion i kommende retssager. Gjorde man opmærksom på det, eller gjorde man det ikke? Det er nok noget, det vil være svært at skaffe vidner til, og jeg tror, at det er de færreste, der vil begynde at indgå skriftlige kontrakter om det.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge ministeren: Hvor ligger bevisbyrden, og hvordan vil man kunne bevise, at man sagde det eller ikke sagde det?

(Kort bemærkning).

Dorit Myltoft (RV):

Fru Pernille Frahm spurgte om hensynet til retssikkerheden, og jeg forstod, at det var det og ikke retsbevidstheden, man spurgte om.

Med retssikkerheden forstår vi, at en mistænkt skal være sikret en ordentlig behandling i retssystemet, altså at vi undgår standretter, og at det er pressen, der afsiger dommen.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg vil gerne bore lidt mere i det her med den præventive effekt. Hvad er det for en præventiv effekt, man vil opnå med dette forslag, som man egentlig ikke allerede har? For det var jo sådan, at alle troede, at manden ville bli-

ve dømt. Det kom bag på alle, at manden ikke blev dømt. Så den præventive effekt, vi forsøger at opnå med dette forslag, er ikke stærkere end den præventive effekt, der oprindeligt var, og den var åbenbart ikke god nok.

Min pointe er: Det er ikke med lovgivning, vi kan lave det præventive arbejde her.

Justitsministeren (Erling Olsen):

Jeg vil gerne sige tak for den overvejende positive modtagelse, lovforslaget har fået.

Der har været nogle kritiske bemærkninger, og jeg vil gerne starte med hr. Tom Behnke. Hr. Tom Behnke nævnte navnlig tre ting, som kræver et svar. For det første spurgte hr. Tom Behnke, om der er rabat i voldstilfælde, hvis man er HIV-positiv. Det er der selvfølgelig ikke, og det er en af de ting, man kan drøfte under udvalgsarbejdet, om det nu er teknisk rigtigt udformet.

Det andet, hr. Tom Behnke var inde på, var spørgsmålet om, hvad der lå i det, når man sagde enkeltstående tilfælde og så nævnte nogle ting, der faktisk lå på grænsen til det, der var voldtægt. Ideen er – og det kan vi måske godt tydeliggøre yderligere under udvalgsbehandlingen – at det er den grove hensynsløshed, vi er ude efter. Derfor må man spørge, om der i det enkelte tilfælde er sket noget på hensynsløs måde, og det er i høj grad op til dommeren at føle sig frem til, hvor hensynsløs den pågældende nu har været.

Det bringer os ind på det tredje spørgsmål, hr. Tom Behnke var inde på, nemlig at dette jo foregår bag nedrullede gardiner, og hvordan kan man så få tjekket, hvad der skete? Vi har det samme problem i alle voldtægtssager, og dér må dommerne jo så forsøge at hitte ud af, hvad der er sket.

Så når vi til noget af det, fru Pernille Frahm var inde på, idet fru Pernille Frahm spurgte: Hvad er egentlig meningen med en sådan bestemmelse? Kan man ved lovgivning hindre, at den slags ting sker, og hvori ligger den såkaldt præventive virkning i det? Jeg vil sige, at virkningen af dette lovforslag først og fremmest er signalvirkningen, og signalvirkningen er meget knyttet til, som fru Pernille Frahm sagde, at alle troede jo, at tingene var forbudt, indtil vi fik den højesteretsdom. Hvis vi ikke skriver, som vi gør i det særlige stk. 2 her, ville folk efter denne højesteretsdom tro, at nu var det tilladt.